

skal leve. Man skal virkelig ikke ved blot at have det ene Hensyn for Die glemme det andet, og jeg siger, at af to Ting er det sidste det vigtigste; den ubestaaende Eiendom, hvoraf Folk skulle leve, skatte og skylde, er vigtigere end det Sand og Gruus, der kan tages ude i Havet, saameget mere, som der sandelig bliver Nok tilbage for hvem, der vil tage det, om de ogsaa udelukkes fra et enkelt Sted.

Ischerning: Jeg frygter for, at den ærede Minister ikke rigtig har seet Omraadet af denne Lov; det er langt større, end han synes. Enten er der saa godt som intet Indhold i den, eller ogsaa er det meget større, end den ærede Minister synes at antage. Der er kun meget saa Steder, hvor det er bevist, at Borttagelsen af Sand og Steen har afdækket Skade paa Eiendomme; vi have endnu ikke seet nogen Klage af den Art; det Æneste, der er bevist, er, at Borttagelsen af Steen og Sand har foruleiligt Bادهuse o. desl. Vi have seet Slagsmaal finde Sted ude paa Kysten, som var mere foranstaltet, troer jeg, end naturligt; idetmindste var det, hvorom Slagsmaalet dreiede sig. Noget, der laa saa langt borte, at om end disse Steen vare tagne bort af de Personer, der vilde tage dem, eller ikke, saa havde det ikke gjort den allermindste Forandring med Hensyn til Sikkerheden af Eiendommen. (A. Hage: Det er vanskeligt at sige). Ja, det er vanskeligt at sige, siger det ærede Medlem, men jeg tør sige, at det er slet ikke vanskeligt; det var saa langt ude paa Havet, at det var en kunstig Tilveiebringelse for at naae det Maal, som vi godt kjende fra en privat Lov, der engang er kommen herind. Naar man vil læse Lovforslagets 1ste og 4de Paragraph i Forening, saa vil man komme til at see, hvad det er, man gaaer ud paa, og hvortil det kan bruges. (Afbrydelse af A. Hage). Det ærede Medlem er nu en af de Ivrige for Loven (A. Hage: Na nei!), og det er intet Under. Den første Paragraph lyder saaledes: „Enhver Eier eller Bruger af en til Stranden stødende Eiendom skal være berettiget til, under Sagttagelse af den nedensfor foreskrevne Fremgangsmaade, at forbyde Borttagelsen af Steen, Leer, Sand, Gruus og deslige fra Forstranden

i en saadan Nærhed af Eiendommen, at denne derved udsættes for Beskadigelse fra Havet.“ Der skal altsaa bestemmes, i hvilken Nærhed af Kysten Steen, Leer og Gruus skal kunne tages; men naar man tager § 4, saa vil man see, at de Mærker, som der skulle sættes, egentlig forudsætte, at Ingen kan komme til at tage Steen, Leer, Sand og Gruus førend heelt ude i Havet. I § 4 hedder det nemlig saaledes: „Til den berammede Tid undersøge Synsmændene Forholdene paa Stedet og afgjøre derefter, hvorvidt det tilsigtede Forbud kan ansees fornødent for den paagældende Eiendom. I bekræftende Fald have de da tillige paa Aastedet selv med tydelige Mærker, der kunne anbringes paa Land, at betegne og i Forretningen nøagtigt at angive de Grændser, indenfor hvilke saadan Optagning af Steen m. v. forbydes osv.“ Det maa altsaa antages, at de Mærker, der ere satte paa Land, angive en vis Grændse, indenfor hvilken Steen, Sand og Gruus ikke maae tages; dersom man nu derefter skal bestemme en vis Afstand fra Kysten ud i Forstranden, saa falder den Indvending, som den ærede Minister har gjort mod mit Forslag, thi saa skal der sættes en Landgrændse, hvorfra man skal gaae; men § 4 vil i Almindelighed forstaaes derhen, at man sætter Mærkerne paa Landet, og at man saa forbyder, at hele dette Stykke bliver benyttet til Gravning af Sand, Gruus og Leer. Naar dette anvendes paa Kysterne fra Kjøbenhavn til Helsingør, vil det altsaa sige, at enhver Besidder af Eiendom, der er istand til at skaffe sig den Ret at forhindre Gruusgravning og Steentagning etc. lige ud til Dybet (En Stemme: Det staaer der ikke); det staaer ikke i Loven, men den kan vanskeligt forstaaes eller udføres uden det. Naar der derimod i Loven sættes en Grændse, indenfor hvilken denne Sikkerhed kan gives, saa er man derved ude over alle Vanskeligheder, og saa kan det Misbrug ikke gjøres. Vi skulle gjøre Loven saaledes, at den kan bruges, men vi skulle ikke lade den indeholde saadanne Bestemmelser, at den kan misbruges, og jeg tør paastaae, at den, naar den bruges, vil blive misbrugt; jeg kalder det nemlig Misbrug, naar den bruges i en ganske anden Retning end den, den ærede Minister har forklaret at give den i.